

та Царіе поварвѣха въ лѣса видѣха у предѣ
себе друга палата великолѣпна. Злато, сребро,
адаманти, и мрамари, затамиѣваха очы-те.
Градини-те бѣха чудни, и любопытство ги на-
кара да влезатъ и въ нея. Остаха замаяни,
като найдоха тамо свол-та царица, но съсь
различна одежа, окрасена съсь драгоцѣнны
камени, понеже ꙗзчерашино-то ѳ украшеніе не
бѣ друго нищо, освѣнь една бѣла и проста
верхна дреха. Показахъ ви вчера селскаго мо-
его дома рече нимъ; едно време ми угоди,
но ꙗсега като имамъ двама царіе любовницы
мой, напустихъ го като неприличенъ мнѣ; че-
со ради нище ви ꙗучѣкувамъ здѣ. Царіе треба
да обычатъ великолѣпіе; ꙗзлато и безцѣнни
камени са за нихъ, понеже подданницы-те
като ги гледатъ тако свѣтлы, почитатъ ги по
вече. Но тія ги поведе камъ една страна на
Палата-та, говорюща нимъ: Искамъ да ви по-
кажемъ, образонисанія многихъ возлюблен-
ныхъ моихъ царей. Тойзи ся называ Алек-
сандръ, и щѣхъ да го земимъ за мужъ, но у-
мре младъ. Онъ съсь малѣйшее число войновъ,
покорн всецѣла Асія, любяще мя много, и мно-
гажды бѣдствова своего живота за да мя при-